

ZANIB MIAN

RESİMLEYEN
NASAYA MAFARIDIK

ÖDÜLLÜ
KİTAP

PLANET

ÖMÜR

BEKLENMEDİK

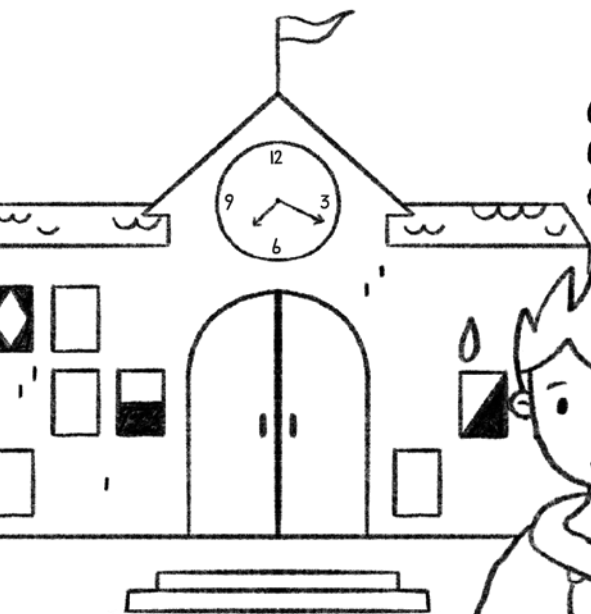
SÜPER

DEDEKTİFLER

GÜLCE
ÇOCUKtimas

DANIEL

eskiden benimle ve
Charlie'yle uğraşırdı
ama artık arkadaşız

kız kardeşi, Suzy
hastaneye çok sık
gittiği için Daniel
şimdi evde uslu
duruyor

bazen okulda
çok
yaramazlık
yapıyor

hobileri sizi çok şaşırtacak

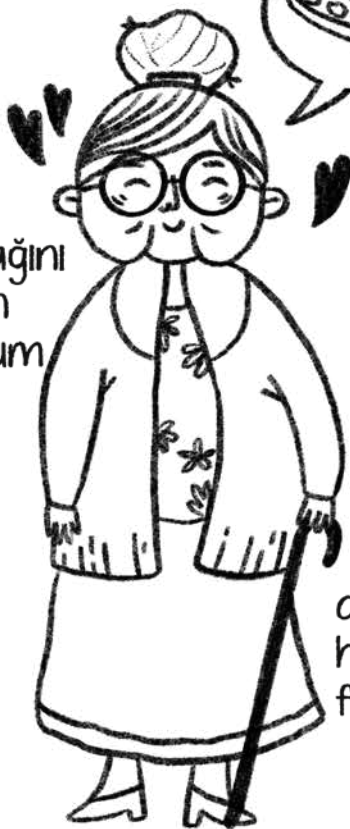
BAYAN ROGERS

büryan yemeğini,
et yemeklerinden
daha fazla sevdiğini
keşfetti

yan komşumuz

ne yapacağını
hiç tahmin
edemiyorum

dolabında aynı
hırkanın dört
farklı rengi var

BEN

بیلو

küçükken Urduca konuşmayı öğrenmişir ama artık bu dili tamamen unuttum

"küstah"* kelimesini telaffuz etmekte zorlanıyorum ama ne anlama geldiğini biliyorum

bir keresinde ayağımı, içinde balıkların olduğu bir su birikintisine soktum ve balıkların ayağımı ısırıldığını hissettiğim hâlde yedi dakika boyunca sudan çıkarmadım

zaman geçtikçe para biriktirmekte ustalaşıyorum

*bu kelime, saygısız, kaba anlamına geliyor. Onu cümle içinde kullanırsanız öğretmeninizin şaşkınlıktan ağzının açık kalacağından eminim!

SA

1. BÖLÜM

NGIIRT!!!

Yıldız Savaşçısı şekilli seramik kumbaram yere düşüp yüz parçaya ayrılınca böyle bir ses çıktı. Onu ters çevirip çalışma masamın metal ayağına vurmuştum. Çünkü bunun kumbaranın içinden para çıkarmak için iyi bir fikir olduğunu sanmıştım. Ama pek iyi bir fikir değilmiş. Neyse ki param kumbaranın içindeydi ve **ÇOK FAZLAYDI.**

Televizyonda gördüğüm şu havalı lazer ışınlı oyuncaktan almak için paraya ihtiyacım vardı. •
Önceki oyuncuğımı, kuzenim Rıza'nın evinde oyun oynarken kırmıştım.

Oyun sırasında herkesin

YÜZÜNDE YEŞİL SİVİLCELERİ OLAN YAMYAM DEVLERE

dönüştüğünü hayal ediyordum. Kendimi oyuna biraz fazla kaptırmışım. Oyun oynarken işin eğlenceli kısmı, arkadaşlarından kaçıyormuş gibi yapmak zaten.

Ben, servetimi sayarken Meryem ablam yanıma geldi ve **ÇOK TUHAFSIN.** Kumbarayı, altındaki küçük lastik parçayı çıkarıp açabileceğini bilmiyor musun?" dedi.

"Hımmm!" dedim. Ablam doğru söylüyordu. Bu durum karşısında kendimi biraz tuhaf hissettim.

Ben, mantıklı bir şey söylemek için kafa patlatırken Meryem odadaki tekerlekli koltuğa oturmak üzereydi. Koltuk, kayıp gidince Meryem düşüp yere oturdu. O gülmeye başlayınca ben de onun gülmesine güldüm.

Sonra Meryem beni bozuk ve kâğıt paralarımla baş başa bırakıp odasına döndü. Yerde toplam 42,53£ vardı. Bu harikaydı çünkü bu para lazer ışını oyuncak almaya yeterdi. Annemden telefonunu istedim ve bu güzel haberi vermek için en iyi arkadaşım Charlie'yi aradım.

"VAY CANINA!
O KADAR PARAYI NASIL
BIRIKTIRDIN?" *

dedi Charlie.

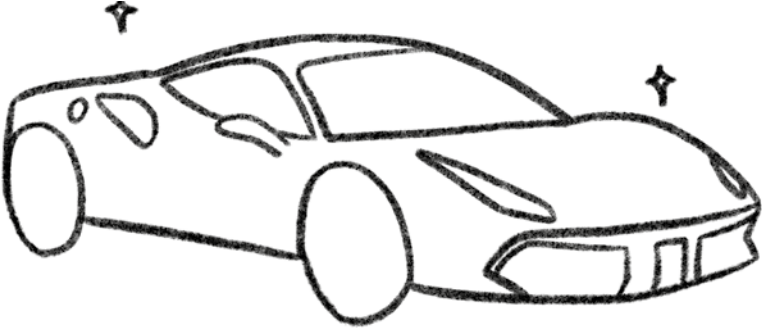
"Bayramda ve doğum günümde aldığım harçlıkları kumbarama atmıştım. Babam, güzel bir şey alabilmek için para biriktirirken beklemeye degeceğini söylemişti."

"Vay canına, dostum, bu harika. Ben, harçlıklarımı alır almaz hemen harcıyorum."

Charlie'ye eskiden de aynı şeyi yaptığımı söyledim. Sonra çok daha fazla para biriktirsem, bu yaşıma rağmen, bir özel şoförüm olduğunu hayal ettiğimden bahsettim. Yani hayallerimi anlattım.

Belki Ferrari alacak kadar para da biriktirebilirim.
Çünkü bu arabaların fiyatı sadece 150.000£. Bu
parayı biriktirmek çok uzun sürmez herhâlde.

Annem, merdivenlerden yukarı seslenip artık telefonu kapatmam ve aşağı inmem gerektiğini söyledi. Ama bunu gerçekten çok nazik bir şekilde söylemiş, hatta bana “tatlım” diye seslenmişti. Ben de bu yüzden bunun çok acil olmadığını düşündüm. Hatta Charlie’yle sohbet edip Ferrari hakkında hayaller kurmaya devam ettim. Charlie de hayal kurmaya başlamıştı. Çünkü onun şoför tutması için de para verebileceğimi söylemiştim.

Sonra ne mi oldu? Annem gelip kulağımın dibinde

"SANA
AŐAđIYA İN
DEDİM!"

Eyvaaah!

"Hoőça kal, Charlie."

Babam bize eşlik etmeye baőladıđından beri
cami gezilerimiz daha eğlenceli geçiyor. İçinde
birkaç değişiklik yaptığı için artık cumartesi günleri
laboratuvara gitmek zorunda deđil. Böylece hafta
sonları farklı őeyler yapabiliyoruz. Geçenlerde beni
yarıő pistine bile götürdü. Geçirdiđim

en güzel cumartesi günüydü! /.

Olamaz. Ayakkabımın sol tekini bulamamıőtıım.

° Birkaç saniye içinde onu bulamazsam annem çok
sinirlenecek. Hem de çooook...

Tamam, işte buldum! Ayakkabımın koltuğun tepesinde olduğunu fark ettim. Ben onu oradan alırken babamın yüzü, dümdüz dudakları olan emoji gibiydi. Ayakkabımı giyerken içinin kardeşim Esa'nın

slime dolu kovasına

daldırılmış gibi vıcık vıcık olduğunu fark ettim. Yine de sesimi hiç çıkarmadım. Çünkü başka bir ayakkabı aramaya cesaret edemedim. Sessizce ayakkabılarımı giydim. Gerçekten İĞRENÇTİ. Ayaklarımın altında

BİR SÜRÜ OYUN
HAMURU VAR
GİBİYDİ.

ÖĞĞĞĞĞĞĞĞĞĞĞĞ.

Huzursuzlukla BÜZÜLÜP ZIPLAYARAK Fıstık'a
(arabamızın adı bu) doğru ilerledim ve arabaya
atladım.

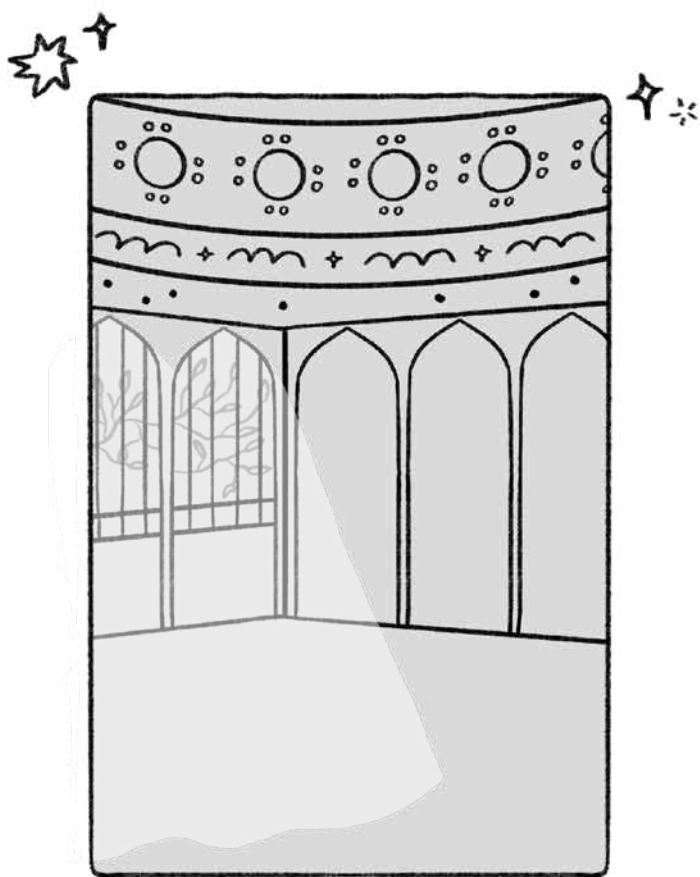
O gün yaşadıklarım bununla da kalmadı. Camide
namaz kılariken Esa, başıma oturup beni güldürmeye
çalıştı. Gülme krizine girmemek için kendimi kontrol
etmek zorundaydım. Bu yüzden

ÇOK KÖTÜ bir dinazorun başımı koluyla
sıkıştırdığını, gülecek olursam dünyayı yok
edeceğini, çok sessiz olursam beni rahat
bırakacağını ve böylelikle dünyanın da kurtulacağını
hayal ettim.

OHH BE, gülmemeyi başardım işte. Namaz
bittiğinde babam dönüp bana göz kırpinca kendimle
iyice gurur duydum. Babamın neden göz kırptığını
biliyordum.

Esa'nın yaptıklarına rağmen onu idare etmemle gurur duymuş ve bunu göstermek istemişti. Ayrıca keyfi yerindeydi. Camiye gittiğimizde keyfi hep yerinde olur. Camideyken yüzündeki gülümseme bile farklı oluyor. Galiba nedenini sadece Allah'ın bildiği gizli bir gülümseme bu. Bence babam, yeni evimizin yakınlarında bu kadar güzel bir cami bulduğumuza gerçekten memnun oldu. Buraya taşındığımız ilk günlerde annemle ziyaret ettiğimiz camilerin hepsi epey uzakta. Babam bu camide onu Allah'a yaklaştıran bir şey olduğu için gerçekten mutlu olduğunu söylüyor. Annemle babam böyle hissetmeyi çok sever. Camideki herkes birbirine o kadar iyi davranıyor ki... Burası sessiz bir yer ve güneşli günlerde pencerelerden içeriye ışık giriyor.

m

2. BÖLÜM

Pazartesi günü, okuldayken elimde oyun konsolu olduğunu hayal edip en iyi arkadaşım Charlie'ye şakacıktan tuttum.

Charlie her zamanki kocaman gülüşüyle karşılık verdi. Kısa bir süre önce bu okula ilk geldiğimde onu bu gülümsemesi nedeniyle sevmiştim zaten. Sonra Charlie de sırasının altından daha kocaman bir lazer ışını çıkardı (tabii ki onunki de hayalî bir lazer ışınıydı). O da bana şakacıktan tuttu.

Sanırım arkadaş olduğumuzdan beri Charlie'nin de hayal gücü gelişti. Sürekli spor yapınca kaslarınız gelişir ya hani, işte öyle.

Daniel bizi görünce kıkırdayıp koluma hafifçe vurdu.

Merak etmeyin, can yakmayan, **ARKADAŞÇA** bir dokunuştur sadece. Çünkü Daniel artık bizim arkadaşımız.

Şimdi benimle hatta Charlie'yle bile uğraşmıyor.
Oysa eskiden ona hep kötü davranırdı. Aslında böyle
kötü davranışları olan biriyle **asla** arkadaşlık
yapmazdık ama Daniel'ın böyle davranmasına
neden olan bazı sorunları olduğunu öğrendik. Şimdi
Daniel'ın da bizim gibi pek çok arkadaşı var. Bu
yüzden o artık

"Bu, lazer ışını..." dedim. "Şimdilik hayalî bir

**BAMBAŞKA
BİRİ.**

oyuncak kullanıyorum ama harçlıklarımınla gerçek bir
Xbox konsolu alacağım."

"Ne güzel!" dedi Daniel. "Ben de istiyorum."

"Ben de!" diye araya girdi Charlie.

"O zaman hepimiz konsollarımızı alalım da

**MUHTEŞEM BİR OYUN
oynayalım.**